

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 196/08-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 29. apríla 2008 predbežne prerokoval sťažnosť M. Š., H., zastúpenej advokátom JUDr. V. P., H., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu č. 1 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Humenné č. k. 11 C 236/2002-223 z 19. marca 2007 a rozsudkom Krajského súdu v Prešove č. k. 12 Co 44/2007-252 zo 6. decembra 2007 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. Š. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. februára 2008 doručená sťažnosť M. Š., H. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. V. P., H., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu a inú právnu

ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu č. 1 k dohovoru (ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkom Okresného súdu Humenné (ďalej len „okresný súd“) č. k. 11 C 236/2002-223 z 19. marca 2007 a rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) č. k. 12 Co 44/2007-252 zo 6. decembra 2007, ktorou sťažovateľka žiadala vydať tento nález:

„1. Rozsudkom Krajského súdu v Prešove č. k. 12 Co/44/2007-252 zo dňa 6. decembra 2007 v nadväznosti na rozsudok Okresného súdu v Humennom č. k. 11 C/236/2002-223 zo dňa 19. marca 2007 došlo k porušeniu sťažovateľkinho práva na súdnu a inú ochranu v zmysle Čl. 46 ods. 1, 3 Ústavy Slovenskej republiky, práva na vyjadrenie sa ku všetkým vykonávaným dôkazom v zmysle Čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie podľa Čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, a v súvislosti s tým, aj práva na nerušenú držbu majetku v zmysle Čl. 1 Protokolu č. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a Čl. 20 Ústavy Slovenskej republiky.

2. Zrušuje právoplatný rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 12 Co/44/2007-252 zo dňa 6. decembra 2007 a rozsudok Okresného súdu v Humennom č. k. 11 C/236/2002-223 zo dňa 19. marca 2007 a vec vracia na nové konanie a rozhodnutie.

3. Sťažovateľke priznáva primerané finančné zadosťučinenie vo výške 100 000,- Sk, ktoré sú povinný uhradiť porušovatelia ústavného práva Krajský súd v Prešove a Okresný súd v Humennom spoločne a nerozdielne.“

Z podanej sťažnosti a pripojeného spisu okresného súdu sp. zn. 11 C 236/2002 vplynulo, že sťažovateľka bola ako žalovaná v 2. rade účastníčkou konania vedeného okresným súdom, ktorého predmetom bolo určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, a to pozemku parc. č. 71/4 ostatné plochy o výmere 272 m² zapísanej na LV č. 4 pre k. ú. K. (ďalej len „nehnutel'nosť“). Žalobcovia v tomto konaní tvrdili, že stará matka žalobkyne v 1. rade uzatvorila dohodu o vydaní pozemkov s obcou K., ktorá bola následne schválená Pozemkovým úradom v H. Dôvodom vydania nehnuteľnosti bola skutočnosť, že tieto

pozemky boli vyvlastnené v roku 1977 na účely výstavby kultúrneho domu a administratívnej budovy MNV. Na základe dohody o vydaní pozemkov nadobudla k nim vlastnícke právo stará matka žalobkyne v 1. rade, ktorá ich následne previedla zmluvou do bezpodielového spoluvlastníctva žalobkyne v 1. rade jej manžela – žalobcu v 2. rade. Predmetom dohody o vydaní nehnuteľnosti bola KN parc. č. 427/9 ostatné plochy o výmere 259 m², ktorá bola časťou pôvodnej mpč. 408/2 a KN parc. č. 427/10 ostatné plochy o výmere 510 m², ktorá bola časťou pôvodnej mpč. 409. Ako vlastníci KN parc. č. 427/9 a KN parc. č. 427/10 sú vedení žalobcovia v 1. a 2. rade na základe už uvedenej zmluvy uzatvorenej so starou matkou žalobkyne v 1. rade. Žalobcovia tvrdili, že tieto parcely sú identické s KN parc. č. 71/2 a KN parc. č. 71/3 a že sporná KN parc. č. 71/4 je identická s časťou parcel KN parc. č. 71/2 a 71/3 a je časťou pôvodnej mpč. 408/2. Ako vlastníci KN parc. č. 71/4, ktorá je predmetom konania, bola vedená v katastri nehnuteľnosti v celosti sťažovateľka.

Okresný súd o podanej žalobe rozhodol rozsudkom č. k. 11 C 236/2002-223 z 19. marca 2007 tak, že určil, že sporná nehnuteľnosť patrí do bezpodielového spoluvlastníctva žalobcov v 1. a 2. rade, žalobu žalobkyne v 3. rade zamietol a sťažovateľku zaviazal na náhradu trov konania. Na základe vykonaného znaleckého dokazovania dospel k záveru, že sporná nehnuteľnosť je identická s mpč. par. 408/2.

Proti tomuto rozsudku podala sťažovateľka odvolanie a žiadala napadnutý rozsudok zmeniť a žalobu zamietnuť. Sťažovateľka tvrdila, že okresný súd priznal vlastníctvo niekomu, kto nebol v spore aktívne legitimovaný. Ak právna predchodkyňa žalobcov v 1. a 2. rade mala nejaké práva k nehnuteľnosti, tak si ich mala uplatniť voči obci v rámci reštitúcie. Ak si ich neuplatnila, súdu neprináleží o tom rozhodovať. Uplatňovaniu práv voči sťažovateľke bránia reštitučné predpisy.

O podanom odvolaní krajský súd rozhodol rozsudkom č. k. 12 Co 44/2007-252 zo 6. decembra 2007, a to tak, že napadnutý rozsudok okresného súdu č. k. 11 C 236/2002-223 z 19. marca 2007 v jeho napadnutej časti potvrdil a zaviazal sťažovateľku nahradiť žalobcom v 1. a 2. rade trovy odvolacieho konania.

Ako z podanej sťažnosti vyplýva, sťažovateľka ju odôvodnila, pokiaľ ide o porušenie jej základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, tým, že predmetnými rozsudkami a konaním súdov bol porušený princíp rovnosti zbraní, ktorý je predpokladom kontradiktórnosti konania, a to tým, že sťažovateľka nemala možnosť oboznámiť sa so všetkými predloženými dôkazmi a stanoviskami, a nemala preto možnosť sa k nim vyjadriť, k čomu došlo tak, že jej nebolo doručené vyjadrenie žalobcov k podanému odvolaniu, toto vyjadrenie nebolo jej a ani jej právnenému zástupcovi poskytnuté na nahliadnutie ani na odvolacom pojednávaní, a to všetko napriek tomu, že obsahovalo významné skutočnosti. Porušenie označených ústavou a dohovorom garantovaných práv sťažovateľka vidí ďalej v tom, že krajský súd sa stotožnil so stanoviskami protistrany a nebral do úvahy zákonnú argumentáciu sťažovateľky, judikatúru, ústavné práva a nechal do úvahy ani argumentáciu sťažovateľky, pokiaľ ide o jej tvrdenie, že o veci mal rozhodovať a rozhodol iný štátny orgán podľa reštitučných predpisov. Za porušenie svojich ústavných práv sťažovateľka označila i to, že krajský súd nepripustil proti svojmu rozsudku dovolanie, hoci jeho pripustenie požadoval právny zástupca sťažovateľky.

Pokiaľ ide o tvrdené porušenie základného práva sťažovateľky vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu, sťažovateľka túto časť sťažnosti odôvodnila tým, že súdy narušili zákonný obsah jej vlastníckeho práva, keď nad jej vlastnícke právo povýšili fiktívne právo žalobcov, a to napriek tomu, že údaje katastra sú záväzné. Sťažovateľka poukázala na to, že namiesto toho, aby jej vlastníckemu právu bola súdmi poskytnutá ochrana, došlo k zmenšeniu jej vlastníctva vo vzťahu k nehnuteľnosti, ktoré bolo riadne zapísané v katastri nehnuteľností.

Rozsudok okresného súdu č. k. 11 C 236/2002-223 z 19. marca 2007 v spojení s rozsudkom krajského súdu č. k. 12 Co 44/2007-252 zo 6. decembra 2007 nadobudol právoplatnosť 26. januára 2008.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom tohto orgánu a základným právom, ktorého porušenie sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 50/05 a IV. ÚS 288/05).

Z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že ochrany toho základného práva alebo slobody, porušenie ktorých sťažovateľ namieta, sa sťažovateľ môže domôcť využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť ústavný súd odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (napr. I. ÚS 103/02).

1. Vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy, práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu rozsudkom okresného súdu č. k. 11 C 236/2002-223 z 19. marca 2007 ústavný súd sťažnosť sťažovateľky odmietol pre nedostatok právomoci vychádzajúc zo subsidiárnej právomoci ústavného súdu, pretože o ochrane práv a slobôd sťažovateľky, ktoré mali byť porušené rozhodnutím prvostupňového súdu, rozhoduje a rozhodoval iný súd.

2. Vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sťažovateľky rozsudkom krajského súdu č. k. 12 Co 44/2007-252 zo 6. decembra 2007, pokiaľ ide o jej tvrdenie, podľa ktorého k porušeniu týchto jej práv došlo tým, že krajský súd sa stotožnil so stanoviskami protistrany a nebral do úvahy jej zákonnú argumentáciu, judikatúru, ústavné práva a nevzal do úvahy ani jej argumentáciu týkajúcu sa toho, že o veci mal rozhodovať a rozhodol iný štátny orgán podľa reštitučných predpisov, ústavný súd najprv preskúmal odôvodnenie rozsudku krajského súdu č. k. 12 Co 44/2007-252 zo 6. decembra 2007, ktorý uviedol:

«Krajský súd prejednal vec v medziach, v ktorých sa odvolateľka domáhala preskúmania napadnutého rozhodnutia a zistil, že odvolaniu nie je možné vyhovieť. (...)

Žalovaná v konaní namietala tú skutočnosť, že ak žalobcovia žiadajú určit' vlastnícke právo k parc. č. 71/4 – ostatná plocha o výmere 272 m² zapísanej na LV č. 4, tak toto mohli uplatniť reštitučným zákonom, a to zákonom č. 220/1991 Zb. do 31. 12. 1992 a podľa zákona č. 503/2003 do 31. 12. 2004. Keďže tieto práva si žalobcovia neuplatnili u príslušných orgánov, ktorými nie sú súdy, nemôže súd rozhodovať o takomto reštitučnom nároku. Krajský súd v tejto veci poznamenáva, že nejedná sa o uplatnenie reštitučného nároku, ale o zistenie, či v rámci reštitučného konania a vydania nehnuteľností neboli pozemky vydávané obcou žalobkyňi v 3. rade ešte raz predávané obcou právnenému predchodcovi žalovanej v 3. rade ako dôsledok nesprávnej grafiky pri identifikácii parciel. Žalobkyňi v 3. rade boli vydané nehnuteľnosti, ktorých vlastníci sú teda zapísaní žalobcovia v 1. a 2. rade na liste vlastníctva č. 495 v kat. území K. Pri vydávaní nehnuteľností žalobkyňi v 3. rade ako oprávnenej osobe boli vracané pozemky pôvodne zapísané v pozemnoknižnej zápisnici č. 405 ako mpč. 409 a 408/2. Znalec v tejto veci konštatoval, že mpč. 408/2 nie je možné evidovať v súbore registra „E“ katastra nehnuteľností, pretože kataster neeviduje k pôvodnej mpč. nijakú výmeru. V geometrickom pláne GP č. 242-351-19-93 je chybné vykreslené, že EN č. 427/11 pochádza z mpč. 408/1, pritom má byť správne uvedené, že je to mpč. 408/2. Všetky pôvodné parcely č. 408/1, 408/2, 409, 410/1 a 410/2 prešli po vyvlastnení na obec a sú evidované ako parcela EN 427/4 pre Obec K. Podľa znalca sporná pôvodná mpč. 408/2 je teraz totožná s CKN 155/2, časť CKN 68, časť CKN 71/1 a CKN 71/4. Ak Obec K. uzatvorila Dohodu o vydaní nehnuteľností 24. 4. 1992, týkajúcu sa parcely EN 427/10 – ostatná plocha o výmere 410 m², ktorá je súčasťou spornej pozemnoknižnej parcely č. 409, zapísanej v pozemkovej knihe č. 404, a EN 427/9 – ostatná plocha o výmere 259 m², ktorá je časťou pôvodnej pozemnoknižnej parcely č. 408/2, zapísanej v pozemkovej knihe č. 106 v kat. území K., a následne táto dohoda bola schválená Pozemkovým úradom v H., tak časť vydávaných nehnuteľností pre žalobkyňu v 3. rade nemohla byť ešte raz predaná obcou právnenému predchodcovi žalovanej v 3. rade. Týka sa to pôvodnej pozemnoknižnej parcely č. 408, zapísanej v pozemkovej knihe č. 106 v kat. území K. To, čo malo byť predané právnenému predchodcovi žalovanej v 3. rade, bola pôvodná mpč. 408/1, ktorá je súčasťou parcely č. 701/5, kde podľa znalca parcela č. 408/1 sa toho času kryje s parcelou č. CKN 155/3, s časťou parcely č. 68, s časťou parcely č. 71/1, s časťou parcely č. 71/5 a s časťou parcely č. 73. Parcela č. 71/5 nie je totožná

s parcelou č. 408/1, ale čerpá z nej iba podielovú časť. Podľa znalca však parcela č. 408/2 je totožná s parcelou č. 71/4. Ak obec uzavrela dohodu o vydaní nehnuteľností týkajúcu sa aj časti parcely č. 408/2, zapísanej neskôr ako EN 427/9 – ostatná plocha o výmere 259 m², ktorá dohoda bola schválená pozemkovým úradom dňa 7. 10. 1992 a vklad povolený dňa 20. 12. 1992, nemôže potom obec tú istú parcelu ešte raz predávať kúpnu zmluvou medzi Obcou K., J. B. a H. B., kde vklad bol povolený 18. 3. 1994. Žaloba žalobcu nie je založená na reštitučných právach, ale na tom, že je potrebné zidentifikovať parcely, ktoré boli predmetom reštitúcie, resp. reštitúcie medzi žalobkyňou v 3. rade a obcou a kúpnu zmluvou medzi obcou a právnymi predchodcami žalovanej v 2. rade. Znalec zidentifikoval časť predávaných nehnuteľností z Obce K. na manželov J. B. a H. B. (...) v časti pôvodnej mpč. 408/2, čo v súčasnej dobe zodpovedá parcele č. 71/4 – ostatná plocha o výmere 272 m², zapísanej na LV č. 4 pre žalovanú v 2. rade. Podľa znalca nesprávnou grafikou pri identifikácii parciel bolo spôsobené zlé identifikovanie parciel a obec jednu a tú istú parcelu raz vrátila v reštitúcii a neskôr predala právnym predchodcom žalovanej v 3. rade. Dokazovaním znalcom bol zistený tento omyl a bolo potrebné potom na základe predchádzajúcej Dohody Pozemkového úradu v H. zo 7. 10. 1992 o vrátení vyvlastnených nehnuteľností žalovanej v 3. rade riešiť aj otázku vlastníckeho práva žalobcov v 1. a 2. rade, na ktorých predmetné pozemku zo sporu prešli kúpnu zmluvou zo 4. 11. 1992. Krajský súd preto potvrdil rozhodnutie súdu prvého stupňa ako vecne správne, pokiaľ určil vlastníctvo k sporným nehnuteľnostiam pre žalobcov v 1. a 2. rade.»

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav veci a aké skutkové zistenia a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00 mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmavať rozhodnutia všeobecných súdov z hľadiska svojvoľnosti, arbitrárnosti rozhodnutia, resp. jeho odôvodnenia. Ústavný súd však znaky arbitrárnosti ani svojvoľnosti v tomto prípade nezistil.

Ako vyplýva z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že sťažovateľka sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia všeobecného súdu a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným (I. ÚS 188/06).

Sťažovateľka v podanej sťažnosti ďalej tvrdila, že k namietanému porušeniu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru došlo i tým, že rozsudkom krajského súdu č. k. 12 Co 44/2007-252 zo 6. decembra 2007 a konaním, ktoré mu predchádzalo, bol porušený princíp rovnosti zbraní, keď sťažovateľke nebolo doručené vyjadrenie žalobcov k podanému odvolaniu a nebolo jej a ani jej právnenému zástupcovi poskytnuté na nahliadnutie ani na odvolacom pojednávaní.

Ako z pripojeného spisu okresného súdu sp. zn. 11 C 236/2007 vyplýva, krajský súd na prerokovanie podaného odvolania nariadil 12. novembra 2007 vo veci vedenej pod sp. zn. 12 Co 44/07 na 6. december 2007 odvolacie pojednávanie. Vyjadrenie k podanému odvolaniu doručili žalobcovia odvolaciemu súdu 3. decembra 2007 a pripojili k nemu „úplné rozhodnutie Pozemkového úradu H.“, ktorým bola schválená dohoda o vydaní pozemku a geometrický plán na prinavrátenie parc. č. 427/9 a parc. č. 427/10. Odvolaciemu súdu bolo 5. decembra 2007 doručené ďalej ospravedlnenie neúčasti na odvolacom pojednávaní žalobcu v 2. rade a ospravedlnenie neúčasti právneho zástupcu žalobcov. Na odvolacom pojednávaní vykonanom krajským súdom 6. decembra 2007 sa zúčastnila žalobkyňa v 1. rade, žalovaná v 1. rade a žalovaný vo 4. rade. Na odvolacom pojednávaní sa nezúčastnila sťažovateľka, avšak jej právny zástupca na pojednávaní prítomný bol. Odvolacieho pojednávania sa nezúčastnili ani žalovaní v 3. a 5. rade. Ako zo zápisnice

o odvolacom pojednávaní na č. l. 248 vyplýva, v jeho priebehu oboznámil predseda senátu ako poverený člen senátu prítomných okrem iného aj s obsahom vyjadrenia žalobcov k podanému odvolaniu z 28. novembra 2007, ktoré bolo krajskému súdu doručené 3. decembra 2007, a jeho prílohami, ako aj s podaním právneho zástupcu žalobcov z 5. decembra 2007. Po oboznámení s obsahom spisu sa k veci vyjadril právny zástupca sťažovateľky.

Z uvedeného vyplýva, že právny zástupca sťažovateľky bol na začiatku odvolacieho pojednávania krajským súdom oboznámený s obsahom vyjadrenia žalobcov k podanému odvolaniu, ktoré bolo krajskému súdu doručené 3. decembra 2007, a jeho prílohami, ako aj s podaním právneho zástupcu žalobcov, ktoré bolo doručené krajskému súdu 5. decembra 2007. Takisto zo zápisnice z odvolacieho pojednávania pred krajským súdom vyplýva, že právnenému zástupcovi sťažovateľky bolo v ďalšom priebehu odvolacieho pojednávania udelené slovo, aby sa k veci pred rozhodnutím odvolacieho súdu vyjadril.

Iba v skutočnosti, že sťažovateľke, prípadne jej právnenému zástupcovi, nebol doručený rovnopis vyjadrenia žalobcov s prílohami k sťažovateľkou podanému odvolaniu a bol súdom iba oboznámený ich obsah v prítomnosti právneho zástupcu sťažovateľky, nemožno vidieť porušenie princípu rovnosti zbraní, či práva sťažovateľky vyjadriť sa ku všetkým pre konanie významným skutočnostiam.

Sťažovateľka ďalej v podanej sťažnosti tvrdila, že krajský súd porušil jej základné právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru i tým, že v rozsudku č. k. 12 Co 44/2007-252 zo 6. decembra 2007 nepripustil proti svojmu rozsudku dovolanie.

Pravidlá týkajúce sa prípustnosti dovolania majú za cieľ zaistiť riadny výkon spravodlivosti a zvlášť rešpektovať princíp právnej istoty, ktorá bola nastolená právoplatným rozhodnutím. Dotknuté osoby musia počítať s tým, že tieto pravidlá budú aplikované. Jednako tieto pravidlá alebo ich používanie nemôžu týmto osobám zabrániť,

aby využili existujúci opravný prostriedok (napr. I. ÚS 4/00; vec Pérez De Rada Cavanilles c. Španielsko, rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 28. októbra 1998).

Podľa § 238 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku dovolanie je tiež prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu.

Posúdenie naplnenia podmienok, za ktorých odvolací súd pripustí proti svojmu potvrdzujúcemu rozhodnutiu dovolanie, zveruje zákon odvolaciemu súdu. Jeho rozhodnutie závisí od posúdenia veci, ktorá je pred ním prerokovávaná a ním rozhodovaná z toho hľadiska, či ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu. Ani sťažovateľka vo svojej sťažnosti neuvádza žiadne presvedčivé argumenty, ktoré by svedčili o takomto závere. Aj vo vzťahu k tejto otázke platí, že iba skutočnosť, že sťažovateľka sa s právnym názorom všeobecného súdu v tomto prípade týkajúceho sa posúdenia zásadnosti významu rozhodnutia po právnej stránke nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o arbitrárnosti tohto názoru.

Z uvedených dôvodov odmietol ústavný súd podľa § 25 zákona o ústavnom súde tú časť sťažnosti sťažovateľky, ktorou namietala porušenie jej základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu č. k. 12 Co 44/2007-252 zo 6. decembra 2007 a konaním, ktoré mu predchádzalo, a to z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

3. Sťažovateľka ďalej tvrdila, že rozsudkom krajského súdu č. k. 12 Co 44/2007-252 zo 6. decembra 2007 došlo i k porušeniu jej základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu, pričom túto časť sťažnosti odôvodnila tým, že krajský súd narušil zákonný obsah jej vlastníckeho práva, keď nad jej vlastnícke právo povýšil fiktívne právo žalobcov, a to napriek tomu, že údaje katastra sú záväzné. Sťažovateľka poukázala na to, že namiesto toho,

aby jej vlastníckemu právu bola súdmi poskytnutá ochrana, došlo k zmenšeniu jej vlastníctva vo vzťahu k nehnuteľnosti, ktoré bolo riadne zapísané v katastri nehnuteľností.

Ústavný súd v súlade so svojou skoršou judikatúrou (napr. II. ÚS 78/05) zastáva názor, že všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprosesné princípy vyplývajúce z čl. 46 až 48 ústavy, príp. čl. 6 dohovoru. V opačnom prípade by ústavný súd bol opravnou inštanciou voči všeobecným súdom, a nie súdnym orgánom ochrany ústavnosti podľa čl. 124 ústavy v spojení s čl. 127 ods. 1 ústavy. Ústavný súd by takým postupom nahradzoval skutkové a právne závery v rozhodnutiach všeobecných súdov, ale bez toho, aby vykonal dokazovanie, ktoré je základným predpokladom toho, aby sa vytvoril skutkový základ rozhodnutí všeobecných súdov a jeho subsumpcia pod príslušné právne normy.

Ústavný súd v postupe krajského súdu nezistil porušenie ústavnoprosesných princíпов označených sťažovateľkou. Z uvedeného teda vyplýva, že sťažnosť sťažovateľky je nevyhnutné aj v časti namietajúcej porušenie čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu posúdiť ako zjavne neopodstatnenú. Takýto postup je v súlade s doterajšou rozhodovacou praxou ústavného súdu (II. ÚS 41/02, II. ÚS 132/06, IV. ÚS 184/05).

Ústavný súd túto časť sťažnosti preto odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. apríla 2008